

breder sig blandt dem, der direkte eller indirekte mene sig at lide under Politivillkaarligheden.

At Politidirektøren ikke tror, at en Dommer kan bedømme de paagjældende Personer og Omstændigheder lige saa godt som han, er en Selvfølge. Politiet anser sig og har altid anset sig og vil altid anse sig for at være i Besiddelse af alle Betingelser for at kunne sige: „Vi alene vide“, medens Dommerne, der netop skulle kontrollere Politiet, ibelig tage fejl.

At der gives Fruentimmer, der — som det siges S. 2, Lin. 12 f. n. — „ligefrem ikke ville befatte sig med Andet end Løsagtighed“, kan, hvis det er sandt, kun begrundes i Statens Opdragelse af Utugt til en loblig Næringsvei. Naar Staten giver Tilladelse til at leve af Løsagtighed, ja tvinger Kvinder dertil, hvorfor skulle saa Kvinder, opfostrede i den Dunsfjreds (Altmodfære), ikke blive saa raadne, at de finde Løsagtighed at være en naturlig og behagelig Levevis — affurat ligesom en Drukkenbolt lever af Brændevin og altid er fuld. Men ligesom denne sidste Tilstand er unaturlig, saaledes er det ogsaa unaturligt, at en Kvinde ikke vil give sig af med Andet end Løsagtighed. Hun er et ødelagt, fordærvet Menneſke, og Staten har, da den bitterlig er i Ledtog med Utugtslasten, sin store Andel, det kan ikke negtes, i hendes Fordærvelse.

Der antes ofte i vore Dage — og ikke uden Grund — over vore Regler om Forhør og Bevis i Straffesager, der voldgive de Mistænkte til Forhørsdommerens Vilkaarlighed. Men her er dog altid givet de Mistænkte en Mulighed til at faae godtgjort (konstateret), hvorledes han er bleven behandlet, og en Afgang til gjennem Appel eller ved sin Defensor at faae Forhørsdommeren draget til Ansvar. Hvor langt værre ere de mistænkte Kvinder stillede ligeoverfor Politiet og endmere de for Løsagtighed Overbeviste eller Domfælde. De have ingen som helst Mulighed til at faae Politiet draget til Ansvar, og Ingen veed, hvor-

ledes de blive behandlede af Politiet og Politilægerne.

Politidirektøren vil have, at vi skulle „stoppe Kilderne til den hemmelige Prostitution“, idet han mener, at, „hvad der indtil Dato er gjort for at forebygge Fald for unge Kvinder og for at forhindre, at de, efter at være faldne, ikke synke aldeles til Bunds, kun er meget lidt“. Og nu har Dr. Engelsefs „Forening til forvildede unge Pigers Frelse“ arbejdet med Politiets Assistance siden 1877 og visse- lig mødt al mulig Hjælp, som den krævede. Hvorfor har den kun udrettet saa lidt? Fordi det er umuligt at frelse forvildede Piger ligeoverfor Statens, Politiets og Værgernes ødelæggende Paavirkning paa disse Stæf. Det er affurat den samme Grund, som den, jeg ovenfor fremsatte, der bevirker, at Kvinder helt og holdent hengive sig til Løsagtighed. Det er ogsaa særdeles kjendtegnende, at Politidirektøren vil have, at vi skulle stoppe de Kilder, han selv lader paa vidt Gab ved sine Dandsboder og Sangerindekneiper f. Ex. Naar Staten vil standse med sin autoriserede Prostitution og forebygge Indretninger af gemene Værtshuse og Brændvinskneiper, naar Politiet vil ophøre med at gjøre en uretfærdig Forskjel paa Løstgige Kvinder og Løstgige Mænd og affaffe alle Dandsboder og Sangerindepavilloner, og naar Kommunen vil vaage over den opvoksende kvindelige Ungdom, som den gennem Skolevæsenet staar i næste Forbindelse med — saa kan der først blive Tale om at stoppe Kilderne til Prostitutionen. Men naar det Offentlige selv aabner alle Sluser, hvorledes skal saa den private Sædelighedsbevægelse kunne stoppe?

Kan der endelig gives Politidirektøren Medhold i, at Tilstandene her i Kjøbenhavn ere nogenlunde taalelige? Jeg mener Nei! og jeg beder at forhøre Midnatsmissionen, den vil vist sige det Samme. Politidirektørens Oplysning om det stigende Antal af Kvinder, der anholdes, tykkes mig heller